

Як зажурився веселий казкар

Лариса Письменна

Жив на світі веселий Казкар. І хоча він не мав довгої сивої бороди, як то годилося б мати поважному казкареві, проте він був справжній казкар, справжній веселий казкар. Його дуже любили діти й думки. Діти — за веселі казки, а думки за те, що він таки був справжній казкар, хоч і не мав довгої сивої бороди.

Думки приходили до Казкаря й обсідали його щільним колом. Різні: веселі та добрі, похмурі й лихі, бо думки дуже схожі на людей. Казкар вибирав з-поміж них ті, що найбільше припадали до душі, а саме — веселі та добрі, лихих і похмурих він не любив. Брав, складав одну до одної, доки не збирав повну казку думок. І тільки тоді, коли нікуди більше було примостити жодної думки, Казкар ставив крапку. А крапка — то казці кінець.

Але веселі думки, хоч і схожі на людей, та не у всьому, бо завжди люблять сміх і радість і дуже бояться сердитого гамору. Навіть найвеселіші полохливо ховаються, якщо чують крик чи сварку. Бо ж вони все-таки думки, а не люди, і приходили до Казкаря тільки разом із сміхом.

Коли світило сонце, думки приходили до Казкаря найвеселіші, бо сонце веселе, і під вікном Казкаря збиралися діти, а Казкар любив дітей, бо це ж для них, а не для кого іншого він писав свої веселі казки! Поки вони мирно гралися та сміялися, все було гаразд. Але як починали сваритися (а таке, ніде правди діти, бувало частенько), всі думки вмить зникали — злякано розліталися. Це було справжнє лихо! Тільки-но Казкар ухопить якусь веселу думку за хвостик, аж тут з-за вікна: "Це моє!" — "Ні, моє!" — "Ось я тобі! Ану, йди звідси!" — "Сам іди звідси!.." І думка сполохано тікає, залишивши в руці Казкаря самий лише хвостик. А що таке хвостик? Одне-два слівця, і нічого більше, хвостик — то хвостик і є...

Визирне Казкар із вікна, почне дівтору мирити, та куди, ніхто й не чує: заведуться, посваряться, самі плачуть. Зітхає Казкар, а думки тікають.

Тікають думки, і казки немає...

Спробував він, коли діти посваряться, зачиняти вікно, щоб не чути недоброго гамору. Та як його не почувеш — аж шибки дзвенять. Хоч плач: не те — веселі, а й усякі думки утікають.

Зате коли небо насупиться хмарами й піде дощ, дітлахи поховаються, веселий Казкар широко розчиняє вікно і впускає до хати тишу. І відразу ж до нього злітаються цілі зграї думок. Казкар вибирає з них найкращі, складає одну по одній, доки не складе гарної казки. Гарної, тільки ж сумної, бо на небі не видно сонця, а під вікном не сміються діти.

І сталося лихо: з того часу полюбив веселий Казкар дощ та негоду, бо тоді ніхто не полохав думок і він міг писати для дітей казки. Сумні казки. Веселий Казкар, що так любив сонце, почав радіти з дощу та негоди. Було йому соромно, він нікому про те не

признавався, бідний веселий Казкар. Правда, тепер вже він став сумним Казкарем. І від дітей став ховатися, щоб не журити їх сумними казками.

Якось діти посварилися знову. І стало їм дуже нудно, та ще й Казкаря свого давно не бачили. Чому його не видно? Що з ним таке?!

Зазираючи у вікно до Казкаря, бачать: сидить він сумний-сумнісінький і пише сумну-сумнісіньку казку. І папір, на якому він пише, — геть мокрий од сліз.

Зажурилися діти, задумалися: що їм робити, щоб їхній Казкар знову став веселий? А ви як гадаєте?